

"Áldott Magánosság, jövel!"

Tizenhét napja nem hagytam el a házat. Pontatlanul fogalmaztam. Az udvarra hajnalban mindig kimentem, de a legkisebb zaj is feldühített, és nyomban visszahúzódtam a csendes falak közé. Tehát: tizenhét napja nem találkoztam senkivel. Ez sem pontos. Négy nappal ezelőtt kint álltam a teraszon, dideregve összehúztam magamon a köntöst, mélyet szívtam a cigarettámból, aztán percekig fulladoztam. A tüdőm olyan lehet, mint a felégetett tarló. Néhány érintetlen sziget, a többi füstölgő fekete pusztaság. Úgy érzem, mintha a hörgőimet apró ördögök tüzes vassal szurkálnák. Minden lélegzetvétel vonatfűtyszerű sípolással jár. Aztán ez meg is szűnik két szál cigi és egy kiadós köhögőroham után.

Az egyik ilyen pirkadat előtti hangos küszködésem egy árnyat vonzott a kerítéshez. Inkább csak sejtettem, mint láttam, hogy ott áll valaki. Nem mozdultam, csak nehéz szuszogásom hallatszott. A távolodó léptek kopogása megnyugtatót.

Tehát: tizenhét napja nem beszéltem senkivel. Ez sem igaz.

Tegnapelőtt riadtan ébredtem mély délutáni álmomból. Elfelejtettem, hogy a régi vezetékes telefon még mindig türelmesen várta a kéretlen hívásokat. Évek óta nem keresett rajta senki, most mégis megcsörrent. Elszoktam már idegesítő berregésétől, éles fájdalom hasogatta a dobhártyámat. A haragtól remegő kézzel kaptam fel a kagylót:

- Tessék! Ki az?! - üvöltöttem.

- Elnézé...

Teljes erőből a falhoz vágtam a készüléket. Apró műanyag darabjai szétszóródtak az előszoba kórházzöld linóleumpadlóján.

Tehát: tizenhét nappal ezelőtt száműztem magam a társadalomból. Így már korrekt.

Az ok egyszerű: emberundor, emberiszony. A megoldás is egyszerű: végleges kivonulás.

Tökéletesen felkészültem az egyszemélyes exodusra. A kamrát alaposan feltöltöttem: 10 kg kávé, 85 karton a legerősebb, talpas bagóból, 300 zacskó levespor (gombakrém, gulyás, tyúkhús, hagyma, rántott, bab, gyümölcs), 300 konzerv (pacal, szalontüdő, székelykáposzta, sólet, tökfőzelék, halászlé, vagdalt, májkrém, szardínia), 30 vödör ruszli, 50 doboz kétszersült. Alkoholt nem halmoztam fel. Féltő, ha innék pár pohárral, meggondolatlanul cselekednék. Visszatérnék az emberek közé.

Készleteim úgy 9-12 hónapra elegendőek. Ennyit jóslt ugyanis az orvos. Ha letenném a cigarettát, akár másfél évig is élhetnék még. Nem akarok.

Nem a rák űzött a magányba. A betegséget könnyen viselem. Testem szenvedése, leépülése hidegen hagy. Az összeomlás a lelkemben zajlott. Lassan, fokozatosan, biztosan. Nem küzdöttem ellene. Tudatos hanyatlás. Létezésdekadencia. Szerencsére az elmém tiszta maradt, remélem, szavaim is érthetőek.

Tíz éve kezdődött. Először meggyűlöltem a tömeget. Ha többen vettek körül, a lábam remegett, a gyomrom émelygett, forgott velem a világ. Egy barátom temetésén tört rám az első roham. Szédülten, botladozva menekültem a sírok között. Többé nem jártam közösségbe. Színház, koncert, focimeccs szóba sem jöhetett.

Otthon dolgoztam. Havonta egy-két írás honoráriumra kényelmes megélhetést biztosított. Csak néha hagytam el a házat. Egy rövid séta a bankig, gyors bevásárlás, és rohantam haza.

Rokonaim már nem éltek, a barátokat elhanyagoltam. Egyszer-egyszer még felkerestek, de hamar feladták. Nem is bánkódtam miatta. A kényszeres elidegenedés hetek alatt lezajlott bennem.

Csak írtam, és olvastam, dohányoztam, literszám ittam a kávé, írtam, olvastam, köhögtem, dohányoztam, köhögtem, dohányoztam, köhögtem, már nehezen írtam, még olvastam, köhögtem, dohányoztam, köhögtem, köhögtem, köhögtem. A diagnózis gyors volt és kíméletlen. Gyógyíthatatlan. Inoperábilis. Az. Gyógyíthatatlan, inoperábilis viszolygás.

Már háromszáztizenhét napja éltem áldott magányomban. Csak olvastam, ritkán írtam, köhögtem, dohányoztam, köhögtem, olvastam, dohányoztam, köhögtem, köhögtem. Egy rég elfeledett X. századi szerzetesköltő sötét hangulatú himnuszát fordítottam éppen, amikor megéreztem a fulladás torokszorító halálfélelmét. Levegő után kapkodtam, az ujjaim kifehéredtek, ahogy görcsösen szorítottam a szék karfáját. Aztán hirtelen felszakadt a fojtogató érzés, a tudóm megkönnyebbült. A szám sarkából tűzpiros vér csorgott a nyitott könyv angyalfehér lapjaira.